

Sygnatura akt: XI GC 1240/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Weronika Szymczuk-Dąbkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. W. (1)

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

1. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 27 lipca 2016 roku w sprawie XI GNc 1384/16;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty należności głównej 9.778 (dziewięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem) złotych i 50 (pięćdziesiąt) groszy;
3. zwraca powodowi D. W. (1) od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 61 (sześćdziesiąt jeden) złotych 50 (pięćdziesiąt) groszy tytułem połowy opłaty od pozwu;
4. zasądza od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda D. W. (1) odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 9.778 (dziewięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem) złotych i 50 (pięćdziesiąt) groszy od dnia 18 kwietnia 2016 roku do dnia 1 sierpnia 2016 roku;
5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.478 (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt osiem) złotych i 50 (pięćdziesiąt) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1240/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Powód D. W. (1) złożył w dniu 14 lipca 2016 roku pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 9.778,50 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 18 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty. Powód zażądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

Według twierdzeń pisma strony zawarły umowę o roboty budowlane a wobec wykonania robót przez powoda, wystawiono fakturę opiewającą na sporną kwotę. Termin zapłaty upływał z końcem dnia 17 kwietnia 2016 roku, faktura została zaakceptowana przez upoważnionego pracownika spółki. Pozwana spółka nie kwestionowała roszczeń powoda, roboty przez powoda wykonane zostały zaakceptowane przez osobę do tego upoważnioną. Pozwana

zobowiązała się zapłacić. Powód wezwał do zapłaty pozwaną pismem z dnia 5 lipca 2016 roku. Do dnia złożenia pozwu wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

W sprawie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (karta 20).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa. Pozwany wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu oraz ograniczenie wykonania nakazu.

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem zostało spełnione. Nakaz zapłaty miał zostać doręczony powodowi po wygaśnięciu roszczenia, albowiem w dniu 1 sierpnia 2016 roku pozwana dobrowolnie spełniła roszczenie. Dodano, że ze spornej kwoty potrącona została kwota 48,89 złotych. Zobowiązanie wygasło, zanim pozwana stała się świadoma jego dochodzenia na drodze sądowej a zatem spełniła je dobrowolnie i nie dała podstaw do obciążania jej kosztami procesu, powód powództwa nie cofnął niezwłocznie pozwu po spełnieniu świadczenia.

Postanowieniem z dnia 20 września 2016 roku wstrzymano wykonanie nakazu zapłaty (karta 45).

Po otrzymaniu zarzutów powód w piśmie z dnia 28 września 2016 roku (karta 50) cofnął pozew w zakresie żądania głównego, zażądał zasądzenia odsetek od należności głównej od dnia 18 kwietnia 2016 roku od dnia 1 sierpnia 2016 roku i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

Na rozprawie (karta 58) strony nie zmieniły swoich stanowisk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z D. W. (2) umowę numer (...) z dnia 1 lutego 2016 roku na wykonanie robót budowlanych. Strony umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 7.950 złotych netto, która to kwota miała być powiększona o należny podatek VAT. Wykonawca miał wystawić fakturę po zakończeniu wykonania prac, na podstawie protokołu wykonania prac. Wykonawca zobowiązał się partycypować w kosztach (organizacji placu, ochrony, energii, zaplecza socjalnego, urządzeń technicznych i innych kosztów) w wysokości 0,5% łącznej sumy faktur netto wystawionych przez wykonawcę w ramach realizacji inwestycji. Udział ten miał być dokonany przez potrącenie ustalonego udziału w partycypacji z każdej wystawionej przez wykonawcę faktury.

Zlecone D. W. (2) prace zostały przez niego wykonane w umówiony sposób, w umówionym terminie. Podpisany został protokół zaawansowania robót w dniu 18 marca 2016 roku. W dniu 18 marca 2016 roku D. W. (2) wystawił fakturę VAT za przedmiotowe prace na kwotę netto 7.950 złotych (brutto 9.788,50 złotych). Zamawiający otrzymał fakturę i zaakceptował ją w dniu 18 marca 2016 roku. Termin płatności faktury przypadał na dzień 17 kwietnia 2016 roku.

Wobec braku zapłaty wyżej wymienionej kwoty D. W. (1) wezwał zamawiającego do jej zapłaty pismem z dnia 5 lipca 2016 roku w terminie 3 dni pod rygorem podjęcia przeciwko zamawiającemu odpowiednich kroków prawnych. Wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi.

Niesporne a ponadto dowody:

- wezwanie, karta 6;
- faktura, karta 16, karta 39;
- protokół, karta 17;
- umowa, karta 18 -19, karta 36;

W dniu 31 marca 2016 roku zamawiający (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 48,89 złotych z tytułu partycypacji D. W. (1) w kosztach budowy. W dniu 1 sierpnia 2016 roku spółka wykonała przelew na rachunek bankowy D. W. (1) kwoty 9.729,61 złotych.

Niesporne a ponadto dowód:

- faktura, karta 37;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Podstawę prawną powództwa stanowi norma art. 647 k.c., stosownie do której przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. Na marginesie sąd wskazuje, że nawet gdyby uznać, że postawę prawną żądania stanowią przepisy regulujące instytucję umowy o dzieło albo umowy zlecenia, powyższe nie wpływa na ustalenia sądu i rozstrzygnięcie.

W sprawie niesporny był fakt, że powód wystawił fakturę na umówioną kwotę na skutek zaakceptowania przez pozwanego jakości i terminowości wykonania zleconych mu prac. W fakturze termin jej zapłaty został oznaczony na dzień 17 kwietnia 2016 roku. Niespornym był fakt, że wynagrodzenie powoda nie zostało zapłacone w umówionym terminie. Niespornym był fakt, że powód wzywał pozwanego do zapłaty wezwaniem z dnia 5 lipca 2016 roku pod rygorem podjęcia stosownych kroków prawnych. Niesporny był fakt, że wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Niesporny był fakt, że w dniu 14 lipca 2016 roku powód złożył pozew, zaś w chwili złożenia pozwu, jak i w chwili wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym roszczenie było wymagalne i niezaspokojone w żadnej części przez pozwanego.

Powód przez rozprawą pozew cofnął w zakresie należności głównej. Na skutek powyższego, w myśl normy art. 496 k.p.c. należało uchylić nakaz zapłaty i orzec o żądaniu powoda.

W myśl normy art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Skoro powód pozew cofnął przed rozprawą, mając na uwadze normę art. 203 § 4 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 i 2 wyroku. Stosownie do treści art. 79 ust. 1 pkt 3 litera a orzeczono w punkcie 3 wyroku o zwrocie połowy opłaty.

Wobec cofnięcia powództw w zakresie należności głównej sporna była, wobec żądania pozwanego oddalenia powództwa w całości, kwestia orzeczenia o odsetkach i kosztach procesu. Odsetki te zostały zasądzone od należności głównej w wysokości 9.778,50 złotych od dnia wymagalności należności objętej fakturą, to jest 18 kwietnia 2016 roku, do dnia zapłaty to jest 1 sierpnia 2016 roku. Ustalenia, które sąd poczynił w zakresie terminów nie były między stronami sporne. O odsetkach orzeczono na podstawie normy art. 481 § 1 i 2 k.c. Stosownie do § 1 przywołanej normy jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl zaś § 2 tej normy jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Osobnego omówienia wymaga kwestia potrącenia. Niespornym był fakt, że strony w umowie umówiły się, że wykonawca (powód) zobowiązał się partycypować w kosztach (organizacji placu, ochrony, energii, zaplecza socjalnego, urządzeń technicznych i innych kosztów) w wysokości 0,5% łącznej sumy faktur netto wystawionych przez wykonawcę w ramach realizacji inwestycji. Udział ten miał być dokonany przez potrącenie ustalonego udziału w partycypacji z każdej wystawionej przez wykonawcę faktury. Niniejsze ustalenie stron wynika z treści ust. 6 umowy. Wysokość faktycznie potrąconej kwoty przez pozwanego w wysokości 48,89 złotych nie była sporna.

W myśl normy art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Stosownie do treści § 2 przywołanej normy wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Zgodnie z brzmieniem treści art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

W sprawie wysokość kwoty podlegającej potrąceniu nie była sporna, ponadto wynikała z umowy. Warto w tym miejscu zauważyć, że możliwość potrącenia nie stanowiła obowiązku ale możliwość. Pozwany miał prawo dokonać potrącenia, co faktycznie uczynił. Powód nie kwestionował faktu otrzymania oświadczenia o potrąceniu. Pozwany nie wskazał z jaką datą powód oświadczenie otrzymał. Faktycznie potrącenie wykonane zostało z dniem 1 sierpnia 2016 roku przez zapłatę kwoty objętej fakturą powoda pomniejszoną o kwotę wynikającą z faktury wystawionej przez pozwaną. Stąd od dnia wymagalności faktury powoda do dnia zapłaty spornej kwoty przez pozwanego (do chwili zapłaty i do chwili dokonania potrącenia).

Orzekając o kosztach procesu, sąd ustalił, że pozwany w dniu 18 marca 2016 roku otrzymał sporną fakturę, w której termin zapłaty wyznaczono na dzień 17 kwietnia 2016 roku. Pozwany nie twierdził, że uzgodnił z powodem inną (konkretną) datę zapłaty, niż ta, wynikająca z faktury. Niespornym był fakt, że pozwany nie zapłacił należności w umówionym terminie. Niespornym był fakt wystosowania przez powoda wezwania do zapłaty. Niesporny był fakt braku odpowiedzi na to wezwanie, niesporny był fakt, że pozwana spółka zapłaciła powodowi należne wynagrodzenie po terminie oznaczonym w fakturze, po wezwaniu do zapłaty, po dniu złożenia pozwu i wydaniu nakazu zapłaty. Niniejsze determinuje konieczność zasądzenia kosztów procesu od pozwanego na rzecz powoda stosownie do treści art. 98 k.p.c. Sąd ustalił, że pozwany dał podstawy do wytoczenia powództwa a na koszty poniesione przez powoda zaliczyć należy koszt połowy opłaty od pozwu (61,50 złotych) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w myśl § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia pozwu.

Bez znaczenia pozostaje fakt niecofnięcia powództwa niezwłocznie po otrzymaniu zapłaty przez pozwanego. O ile roszczenie główne zostało zaspokojone w całości (po wydaniu przez sąd nakazu zapłaty) o tyle pozwany nie zaspokoił roszczenia odsetkowego do dnia orzekania. Wniesienie zarzutów od nakazu zapłaty nie stanowiło obowiązku ale uprawnienie pozwanego. Strona pozwana, zdaniem sądu, próbuje przerzucić wszelkie obowiązki procesowe na powoda zarzucając mu niecofnięcie pozwu niezwłocznie po dniu zapłaty, zapominając przy tym, że sama zachowała się wobec powoda nielojalnie, zwlekając z należną zapłatą przez ponad trzy miesiące, nie uzasadniając przy tym przyczyn tego opóźnienia. Nie może zejść przy tym z pola widzenia, że pozwana udzieliła pełnomocnictwa swojemu pełnomocnikowi w dniu 21 czerwca 2016 roku, to jest przed dniem wezwania pozwanego do zapłaty spornej kwoty co przeczy twierdzeniu pozwanej o narażeniu jej na nadmierne koszty.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)